

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1351 usque ad annum 1414

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118278

§. 8. Religiosi Mendicantes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66293)

§. VIII.

Religiosi Mendicantes.

Nisi novorum Ordinum inventores plerique adscripti Sanctis fuissent: possemus suspicari, amore sui deceptos voluisse præstare aliis, & cogitare subtilius. Sed salva Virorum sanctitate possumus diffidere eorum perspicaciæ, ac timere, ne non omnia sciverint, quæ scire illos decuisset. S. Franciscus suam regulam esse merum Evangelium credebat, adhærens his maxime verbis: *Nolite possidere aurum, neque argentum; non peram in via, neque calceamenta* *Matth. 10. v. 9. 10. Ec.* cumque Papa Innocentius III approbare hoc institutum tam novum cunctaretur, Cardinalis Paulofanensis Sabinensis Episcopus ad eum dicebat: Cave ne rejiciendo hujus viri pauperis petitionem rejicias Evangelium. At hic bonus Cardinalis, & Sanctus ipse non satis consideraverant verba, quæ ibi præeunt, ac sequuntur. Christus suos duodecim Apo-

Apo-

Apostolos ad promulgandam doctrinam suam mittens, primum ad eos ait: *Infirmos curate, mortuos suscite, leprosos mundate, daemones ejicite: gratis accepistis; gratis date!* Tum inquit: *Nolite possidere aurum, neque argentum, &c.* Volebat solummodo, ut manifesto patet, eos avertere ab avaritia & cupiditate capiendi ex dono miraculorum lucri, quod haud omisisset Judas: & quid non datum fuisset pro mortui revocatione ad vitam? Christus adjungit: *Dignus enim est operarius cibo suo.* Quasi diceret: Non est, cur metuat, ne vobis desit quidpiam, & ii, quos sanitati aut vitæ restitueritis, vos e mori fame patiantur. En verum sensum hujus loci Evangelici!

At inde non conficitur communibus impensis alendos esse bonos homines sine miraculis, sine signis missionis extraordinariae per orbem euntes, ac suadentes poenitentiam: populi que possent dicere: Satis onerati sumus, dum sustentamus pastores ordinarios, quibus decimas, caeterasque

rasque pensiones solvimus. Igitur virtutibus S. Francisci, & primorum ejus discipulorum propriis tribuenda est benedictio, quam Deus laboribus eorum impertiit; sic remunerans ardens animarum salutis studium, perfectam oblivionem commodi privati, profundam demissionem, & patientiam insuperabilem. Peropportune venerunt seculo corruptissimo, ut charitatis & simplicitatis Christianæ formam reducerent, ac supplerent, quod deerat pastoribus ordinariis, quorum plerique inscitia laborabant & ignavia; multi exempla nequitiae præbebant.

Plus, ut videtur, profuisset Ecclesiæ, si Episcopi ac Summi Pontifices minime vocatis in auxilium his adventitiis gregibus Clerum secularem ad sanctimoniam primorum quatuor seculorum revocare serio studuissent; ita ut duo tantum genera sacrorum Deo hominum darentur; & alterum quidem conficerent Clerici ad erudiendos regendosque Christianos destinati, ac Episcopis prorsus

sus obnoxii; alterum vero constaret ex Monachis extra profanas societates positus, ac unice attentis ad precandum Deum, & ad laborandum in silentio. Hujus perfectionis forma seculo decimo tertio in oblivione erat: dolebantque, qui cernebant indignas res, Cleri avaritiam, luxum, vitamque mollem ac voluptariam, etiam cœnobia dotata maculantem.

Videbatur itaque remedium ab opposita extremitate petendum, & abdicanda esse bonorum possessio non tantum privata secundum regulam S. Benedicti hac in re tam severam, sed communis etiam, ita ut monasterio nullus sit redditus fixus. Talis erat status Monachorum Ægypti: nam quem proventum accipere potuissent e sabuletis aridis, quæ incolabant? Qui autem carent redditu, de lucro, vel mendicato vivere debent. Stipem rogitare Monachi desertis in locis haud poterant: igitur laborandum erat: ut faciebant.

Sed Fratres Minores, cæteri-
que Religiosi seculo decimo tertio in-
stituti

stituti elegerunt mendicationem. Non erant Monachi, sed destinati ad versandum inter homines profanos, ut errantes in viam reducerent: ita non deerant viri ac foeminae, a quibus stipem sperare possent. Præterea suam vitam vagam, & necessitatem præparandi ea, quæ dicerent ad populum, fociari cum labore manuum posse non putabant. Denique mendicitas eis videbatur abjectior, tanquam societatis humanæ status ultimus, ipsisque bajulis, ac mercenariis quibusvis inferior. Et vero Religiosi sanctissimi illam spreverant eatenus, ac respuerant. Venerabilis Guigo in constitutionibus Carthusianorum odiosam vocat mendicandam necessitatem, & Parisiense concilium anni 1212 voluit Religiosis iter facturis porrigi, unde viverent, ne in dedecus sui Ordinis petere stipem cogerentur.

Verum est: S. Franciscus suis discipulis laborem præceperat, haud permittens mendicationem, nisi ut postremum perfugium. Volo labo-

C 2

rare

c. 70.
Hist. l. 67.
§. 58.

c. 11.

Hist. l. 77. §. 6

Hist. l. 79.

§. 26.

rare, inquit in testamento suo : volo firmiter, omnes Fratres reliquos quendam sibi laborem honestum sumere, ac ignaros discere : nihil solvitur nobis ? confugiamus ad mensam Domini Nostri, vitæ subsidia ostiatim quærendo ! Concludit suum testamentum per apertam inhibitionem, ne Fratres a Papa privilegium aliquod, aut explicationem regulæ ullam postulent. At litigandi, disputandique ardor tunc regnans hanc simplicitatem non admittebat.

§. 63.

A morte sancti Viri tantummodo quadriennium effluxerat : cum Fratres Minores in comitiis anno 1230 habitis a Gregorio IX impetrarunt litteras declarantes se non adstringi ad observandum illius testamentum, ac regulam multis in capitulis explicantes. Sic labor manuum, adeo commendatus in divinis legibus, & ab antiquis Monachis tanti æstimatus incurrit in odium : ac mendicitas antea exosa, evasit honorabilis.

Fateor

Fateor huc multum contulisse virtutem ac doctrinam Fratrum Mendicantium. Correctionem improborum, Christianorumque omnium eruditionem esse instituti sui finem rati litterarum studia pro primario munere suo habebant; & in eis plerosque sui temporis Academicos superabant: quia puriorem sibi fructum proponebant, solam Dei gloriam, & salutem proximi spectantes: contra vero reliqui seu Clerici, seu Monachi sæpe vacabant litteris, ut beneficia & dignitates ecclesiasticas obtinerent. Ita Dominicani Fratresque Minores ab incunabulis suorum Ordinum tantam collegerunt existimationem in vix natis Universitatibus Parisina & Bononiensi: ubi velut seculi sui lumina colebantur Albertus Magnus, Alexander Alensis, ac postea SS. Thomas & Bonaventura. Qualia in se ipsis fuerint hæc litterarum studia, hic non perquiro: id alibi egi: sufficit hos sanctos Religiosos in eis majores fecisse progressus, quam cæteros Academicos.

Diff. 5. §. 2.

Cunctorum simul hominum amorem & observantiam Fratribus Mendicantibus conciliabant virtutes suæ; modestia, paupertatis amor, contemptionis desiderium, propagandæ fidei ardor, per quem adibant ethnicos, Christum sanguinis sui pignore testaturi. Quapropter tam cito & Summis placebant Præsulibus, a quibus tot privilegia impetrabant; & Regibus in deliciis erant, usque adeo, ut S. Ludovicus diceret, si duas in partes dividere se posset, fore, ut Dominicanis alteram, alteram Francisci filiis daret. Uterque Ordo jam inde ab initiis suis Episcopos, ac brevi Cardinales habuit.

Hist. l. 36. §. 6.

*G. de Bello
Loco. c. 12.*

Dominicani primum non tam Ordinem novum, quam novum quendam coetum Canonicorum Regularium conficiebant. Et vero Jacobus Vitriacensis scriptor coævus illos appellat Canonicos Bononienses. S. Dominicus, antequam relinqueret Hispaniam, condereque Ordinem cogitaret, agebat Canonicum Regularem cathedralis Ecclesiæ Auximanæ: atque

*Hist. 1. 78.
S. 54.*

*Hist. Eccl.
c. 27.*

atque Tolofanus ad S. Romanum *Hist. l. 76.*
 Prior dicitur in prima instituti sui ap- *§. 28.*
 probatione; per quam hæc Ecclesia *L. 78. §. 5.*
 confirmatur in possessione suorum
 honorum omnium. Tum demum, *§. 34.*
 cum prima comitia generalia anno
 1220 cum Fratribus suis celebraret
 Dominicus, perfectam omnes pauper-
 tatem amplexi fundos, certosque re-
 ditus abdicarunt exemplo Fratrum
 Minorum: unde factum, ut horum
 instar stipem colligerent. At simpli-
 cius paupertatem, ac nobiliter cole-
 bant: nec inter eos video disputatio-
 nes frivolas de dominio, nudoque u-
 fu facti, quæ Fratres Minores tam
 atrociter distrahebant, ac denique
 produxerunt hæresim Fratricello-
 rum.

§. IX.

Paupertas Evangelica.

Hic esset locus accuratissime per-
 tractandi paupertatem Evange-
 licam: nec possemus in hac disquisi-
 tione meliorem sequi ducem, quam

C 4

S. Cle-